

Arrest

nr. 266 929 van 18 januari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. KABONGO MWAMBA
Louizalaan 441/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 14 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 mei 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. KABONGO MWAMBA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 25 februari 2021, onder de naam. D. J., aan op de luchthaven Brussels Airport met een vlucht vanuit Kinshasa, Congo. Verzoeker wordt wegens het ontbreken van een geldig visum opgehouden aan de grenscontrole op de luchthaven.

Die dag wordt tot de teruggrijving (bijlage 11) van verzoeker besloten. Het door hem gebruikte reisdocument wordt beticht van valsheid en wordt gerechtelijk in beslag genomen. Verzoeker beschikt daardoor niet meer over enig reisdocument. Aan verzoeker wordt de toegang tot het grondgebied geweigerd.

Ook op 25 februari 2021 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen. Verzoeker wordt nadien overgebracht naar het transitcentrum Caricole.

Op 26 februari 2021 dient verzoeker een aanvraag om internationale bescherming in.

Op 13 april 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoeker geen internationale bescherming noch de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 22 april 2021 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad).

Op 7 mei 2021 beslist de Raad evenzeer aan verzoeker geen internationale bescherming noch de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen bij arrest nr. 254 145 van 7 mei 2021.

Op 18 mei 2021 stelt verzoeker tegen dit arrest cassatieberoep in bij de Raad van State.

Op 31 mei 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - Model B

In uitvoering van de beslissing van

de Minister van _____

de gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, (naam en functie van validerende ambtenaar)

wordt aan de genaamde R. (...), M. (...)

de persoon die verklaart te heten

geboren te Kinshasa op (...), van nationaliteit Congo (Dem. Rep.) (te zijn),

het bevel gegeven om uiterlijk op 31.05.2021 om middernacht, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING

In toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

X artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet en artikel 21 van het koninklijk besluit: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten; betrokkene is niet in het bezit van geldige visum of geldige reis- en verblijfsdocumenten.

□ artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet: verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn/dan de geldigheidsduur van zijn/haar visum; betrokkene verblijft reeds sedert [...] in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten.

□ artikel 7, eerste lid, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie of door [...] (identiteit en hoedanigheid van de gemachtigde aanduiden) geacht de openbare orde/de nationale veiligheid van het land te kunnen schaden; [...]

□ artikel 7, eerste lid, 4°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geacht de internationale betrekkingen van België of van [...] (betrokken Staat aanduiden), te kunnen schaden; [...]

□ artikel 7, eerste lid, 5°: werd door [...] (signalerende Staat aanduiden) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Schengen Uitvoeringsovereenkomst, hetzij omdat zijn (haar) aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij (zij) het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

- artikel 7, eerste lid 6°: beschikt niet over voldoende middelen van bestaan voor de duur van het voorgenomen verblijf/voor de terugreis naar het land van oorsprong/voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn (haar) toelating is gewaarborgd, en is niet in staat die middelen wettelijk te verwerven; de betrokkene is slechts in het bezit van [...] (middelen van bestaan aanduiden).
- artikel 7, eerste lid 7°: is aangetast door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage van de wet;
- artikel 7, eerste lid, 8°: oefent een beroepsbedrijvigheid uit als zelfstandige/in ondergeschikt verband1 zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging; [...].
- artikel 7, eerste lid, 9°: wordt met toepassing van internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, aan de Belgische overheden overgedragen door de overheden van een andere Staat: [...].
- artikel 7, eerste lid, 10°: moet met toepassing van internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van een andere Staat overgedragen worden; [...].
- artikel 7, eerste lid, 11°: werd sedert minder dan tien jaar uit het Rijk teruggewezen/uitgezet; betrokkene is het voorwerp van een ministerieel besluit tot terugwijzing/koninklijk besluit tot uitzetting van [...] (datum), in werking getreden op [...] (datum).

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

De Raad van State verklaart het cassatieberoep niet toelaatbaar bij beschikking nr. 14.440 van 21 juni 2021.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift: *"Le requérant fait choix du français comme langue de la procédure"*.

Waar verzoeker opteert voor de Franse taal als proceduretaal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p 737). M.a.w. moet de zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld.

Gelet op het voorgaande en het feit dat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 31 mei 2021 door het bestuur werd genomen in de Nederlandse taal dient deze taal als proceduretaal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden gehanteerd. Dit staat evenwel niet eraan in de weg dat verzoeker zich kan laten bijstaan door een tolk.

3. Over de ontvankelijkheid

In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder ten aanzien van de vordering tot schorsing en ten aanzien van een gedeelte van het enig middel een exceptie van onontvankelijkheid op. Er bestaat geen noodzaak om hierover uitspraak te doen aangezien uit hetgeen hierna zal blijken in elk geval het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing niet worden ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: “de wet van 29 juli 1991”), van “*le principe de celui d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles*”, van “*le principe selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause*”. Verzoeker verwijt verweerder een manifeste appreciatiefout te hebben begaan en een “*l'insuffisance dans les causes*”.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“2. Les moyens d'annulation

Sous toutes réserves généralement quelconques, sous réserve d'explications complémentaires en tous mémoires ultérieurs et sous réserve de la production du dossier administratif complet, le recours en suspension initié par la requérante tient des moyens suivants, pouvant par ailleurs justifier l'annulation des décisions entreprises :

Quant au moyen fondé sur la violation de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, notamment de ses articles 2 et 3 : de la violation des principes généraux de droit et plus particulièrement de celui d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles, d'une part et de l'autre du principe selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause ; de l'erreur manifeste d'appréciation et de l'insuffisance dans les causes ; de la violation de l'article 10bis et suivants de la loi du 15.12.1980 sur l'accès-au- territoire . le séjour et l'établissement et l'éloignement des étrangers ; de la violation de l'article 8 de la CEDH

En ce que :

Attendu que la décision querellée est motivée comme suit :

« L 'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article suivant de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

En vertu de l'article 7, alinéa 1er, I de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :

- L 'intéressé est en possession d'un passeport mais celui-ci est non revêtu d'un visa ».

Alors que :

A. De l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation du principe de bonne administration :

Attendu que la partie adverse doit tenir compte de l'ensemble des éléments figurant dans le dossier administratif lorsqu'elle statue ;

Qu'elle doit tenir compte des informations pertinentes dont elle a connaissance ;

Qu'elle avait connaissance de l'information selon laquelle qu'en date du 14/05/2021, le requérant avait introduit un pourvoi en cassation auprès du Conseil d'état ;

Que le Conseil d'Etat ne s'est pas encore prononcé tant sur l'admissibilité que sur le fond du dossier ;

Que cette demande est encore pendante à ce jour ;

Que l'article 13 de la C.E.D.H stipule que: «Toute personne dont les droits et libertés reconnus dans la présente Convention ont été violés, a droit à l'octroi d'un recours effectif devant une instance nationale, alors même que la violation aurait été commise par des personnes agissant dans l'exercice de leurs fonctions officielles » ;

Que l'acte attaqué oblige le requérant à quitter le territoire sans délai alors que sa procédure d'asile n'est pas encore arrivé à son terme puisque son pourvoi en cassation est toujours pendant devant le Conseil d'Etat ;

Que l'exécution de cette décision rendrait son recours ineffectif étant donné que sa demande sera déclaré sans objet ;

Que la décision querellée est entachée d'une erreur manifeste d'appréciation dans la mesure où l'administration s'est trompée de manière grossière dans l'appréciation de la portée de sa décision ;

Que l'erreur manifeste d'appréciation de la partie adverse repose dans le fait que sa décision entend rendre ineffectif le droit garanti par l'article 13 de la C.E.D.H ;

Attendu qu'il faut rappeler à la partie adverse que l'administration doit avoir une connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à statuer avant de prendre une décision ;

Que le principe de bonne administration sous entend un ensemble de devoirs qui imposent à toute administration d'agir de manière diligente et raisonnable, en veillant au respect de l'intérêt général et de la légalité ;

Que « le principe de bonne administration impose à l'autorité administrative saisie d'une demande, entre autres, d'agir avec précaution, de tenir compte de tous les éléments pertinents de la cause et d'examiner le cas sur lequel elle statue avec soin et minutie (C.E.E., arrêt n° 26.342 du 29 avril 2009) ».

Qu'« à cet égard, le Conseil observe qu'il découle du principe général de soin et de minutie qu'« Aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (arrêt CE n° 221. 713 du 12 décembre 2012).

En outre, « Le Conseil rappelle par ailleurs que le principe général de bonne administration, selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause, découle de la volonté implicite du constituant, du législateur ou de l'autorité réglementaire. En ce sens, la partie défenderesse est tenue à un exercice effectif de son pouvoir d'appréciation duquel découle une obligation de minutie et de soin, en telle sorte qu'« Aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (arrêt CE n° 221.713 du 12 décembre 2012) quod non en l'espèce.

Que dans le cas d'espèce, elle n'a pas tenu compte du fait qu'il existe un pourvoi en cassation qui est encore pendant devant le Conseil d'Etat ;

Que force est de constater que la partie adverse a non seulement commis une erreur manifeste d'appréciation mais a également violé le principe de bonne administration.

B. Du défaut de motivation adéquate de l'acte attaqué :

Attendu que l'autorité administrative est tenue de motiver adéquatement sa décision ;

Qu'en vertu de l'article 62 de la loi du 15/12/1980 et des articles 2 et 3 de la loi sur la motivation formelle des actes administratifs, les décisions prises en vertu de la loi du 15/12/1980 doivent être motivées ;

Que la motivation à laquelle doit se livrer le ministre, conformément à la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, consiste en l'indication dans l'acte des considérations de droit et de fait servant de fondement de sa décision ;

Que dans le cas d'espèce, l'autorité administrative ne rencontre pas ces exigences ;

Qu'en effet dans l'acte attaqué, l'administration motive son ordre de quitter le territoire par le fait que le requérant ne dispose pas d'un passeport muni d'un visa valable ;

Qu'elle ne dit pas en quoi, le fait d'enjoindre au requérant de quitter le territoire ne met pas en péril son droit à un recours effectif vu qu'il a un recours pendant devant le Conseil d'Etat ;

Que la Cour de cassation a décidé « ...que toute motivation doit être adéquate, en ce sens qu'elle doit raisonnablement fonder toute décision administrative... » (Cass., 5 février 2000, Bull.Cass., 2000, p. 285) ;

En outre, « ...le Conseil d'Etat exige également de la motivation de l'administration qu'elle repose sur des raisons objectives... » (CE, n° 51.176, I lèmc ch., référé, 17.01.199 ;

Que dans l'acte attaqué, la partie adverse ne dit pas en quoi il est raisonnable de restreindre l'exercice d'un droit garanti par la Convention Européenne des Droits de l'Homme ;

Qu'il faut rappeler que la Convention a pour but de protéger des droits non pas théoriques ou illusoire, mais concrets et effectifs (C.E.D.H., Ait-Mouhoud c/ France du 28/10/1998, citant l'arrêt Airey c/ Irlande du 09/10/1979) ;

Or, la décision du 30/05/2021 tend à rendre théorique ou illusoire le droit à un recours effectif, l'autorité administrative pose un acte qui vise à restreindre ce droit ;

Que dès lors, la décision querellée, qui se borne à dire que le requérant n'est pas en possession d'un passeport muni d'un visa valable, ne repose pas sur des raisons objectives et n'est pas adéquatement motivée.

C. De la violation du principe de proportionnalité :

Attendu que le principe de proportionnalité poursuit l'objectif de rechercher le rapport d'adéquation entre un moyen employé et le but qui lui est assigné ;

Que si la protection des garantis n'est pas absolue et peut faire l'objet de restrictions, celles-ci doivent néanmoins poursuivre un but légitime et être nécessaires dans une société démocratique, c'est-à-dire qu'elles doivent répondre à un besoin social impérieux et être proportionné à l'objectif poursuivi.

Qu'à cet égard, la jurisprudence du Conseil d'Etat concernant les circonstances exceptionnelles estime qu'une règle d'administration prudente exige que les autorités apprécient la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition et, d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas d'espèce et les inconvénients inhérents à son accomplissement (cfr. C.E., 1er avril 1996, n058.969, inédit) ;

Que dans le cas d'espèce, la partie adverse postule à l'éloignement du requérant. Ce qui aura pour conséquence de rendre inefficace son recours ;

Que dans le cas d'espèce, on fait face à deux normes antinomiques qui entrent en collision et qu'il faut en conséquence déterminer quelle est la norme qui va devoir s'incliner ;

Que dans un État de droit, l'administration ne peut s'ingérer dans l'exercice d'un droit aussi fondamental sauf si elle prend des mesures qui sont strictement nécessaires pour maintenir ou rétablir l'ordre public ;

Que l'administration doit s'assurer que sa décision est appropriée, proportionnée et équitable ;

Que le principe du raisonnable est enfreint lorsque l'administration décide d'user de sa liberté d'appréciation de manière manifestement déraisonnable ;

Que la décision de l'administration peut être qualifiée de manifestement déraisonnable lorsqu'elle n'est pas celle qu'aurait adoptée n'importe quel autre fonctionnaire normalement prudent et diligent placé dans les mêmes circonstances ;

Que pour respecter le principe de proportionnalité, le fonctionnaire normalement diligent veille à prendre la mesure qui paraît la plus respectueuse à la fois des intérêts de l'administré et des objectifs d'intérêt général poursuivis par son administration ;

Que lorsque l'application qui est faite par l'administration de la règle ou la pratique administrative aboutit à une situation inéquitable pour l'administré, l'administration met tout en œuvre pour remédier à cette situation, tout en veillant à préserver l'égalité de traitement et à ne pas commettre d'excès de pouvoir ;

Que dans ce dossier, les conséquences de la décision prise par la partie adverse violent l'article 13 de la C.E.D.H qui consacre le droit à un recours effectif ;

Qu'« une règle d'administration prudente exige que les autorités apprécient la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative, et d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas d'espèce et les inconvénients inhérents à son accomplissement... » (cfr. C.E., 1er avril 1996, n°58.969, inédit) ;

Que l'acte attaqué ne ménage pas de juste équilibre entre les intérêts en présence en méconnaissant le droit du requérant de contester une décision qu'il estime illégale ;

Que par conséquent, force est de constater que l'article 13 de la CEDH est violée par cette décision.

4. Préjudice grave en cas d'exécution de la décision :

Attendu que le requérant est arrivé en Belgique le 25/02/2021 ;

Qu'il a introduit une demande de protection internationale le 26/02/2021 ;

Qu'en date du 13/04/2021, le Commissariat général aux réfugiés et apatrides a pris une décision de refus de statut de réfugié et de refus de la protection subsidiaire ;

Qu'en date du 22/04/2021, il a formé recours contre cette décision ;

Qu'en date du 07/05/2021, le Conseil du Contentieux des Etrangers a confirmé la décision du C.G.R.A ;

Qu'en date du 14/05/2021, le requérant a introduit un pourvoi en cassation ;

Qu'en date du 31/05/2021, la partie adverse a pris un nouvel ordre de quitter le territoire ;

Que la partie adverse l'enjoint à quitter le territoire alors qu'il existe un recours pendant devant Conseil d'Etat ;

*Que l'acte attaqué viole la disposition légale ainsi que les principes susvisés ;
Que l'exécution de la décision querellée mettrait à mal l'effectivité du droit au recours effectif reconnu au requérant ;
Que l'exécution immédiate de la décision peut lui causer préjudice, eu égard à ce qui précède ;
Qu'une suspension de ladite décision est dès lors justifiée."*

4.2 Verzoeker beroept zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Hij werpt aldus de schending van de formele en materiële motiveringsplicht op.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 luidt:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 luidt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift op dat verweerder niet voldoet aan de vereiste van de motiveringsplicht, daar de motiveringsplicht inhoudt dat de administratieve akte de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. Verweerder vermeldt volgens verzoeker niet in welk opzicht het feit dat jegens hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgevaardigd, geen afbreuk doet aan zijn recht op een daadwerkelijk beroep. Verzoeker verwijst hierbij naar het feit dat zijn beroep bij de Raad van State nog aanhangig is. Verzoeker voert aan dat verweerder heeft nagelaten de redelijkheid van zijn beslissing, waarbij volgens hem de uitoefening van een door het EVRM gewaarborgd recht wordt beperkt, te verantwoorden. Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing ertoe neigt zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uit te hollen.

De Raad stelt dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

In casu worden in de bestreden beslissing wel de juridische en feitelijke overwegingen vermeld die eraan ten grondslag liggen. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) en er wordt gesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Verweerder motiveert dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum of andere geldige reis- en verblijfsdocumenten.

Bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet stelt de gemachtigde van de staatssecretaris in feite niets anders vast dan een situatie die door dat artikel wordt gevisieerd. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel zonder dat verweerder gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat

verzoeker het motief niet betwist en aldus niet betwist dat hij niet in het bezit is van een geldig reis- of verblijfsdocument of van een geldig visum. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent.

De Raad besluit dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met voornoemde wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen en dat die motivering draagkrachtig en bijgevolg afdoende en deugdelijk is.

Waar verzoeker verder aanvoert dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat zijn asielpprocedure nog niet is afgesloten, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers asielaanvraag wel werd afgesloten ingevolge de beslissing tot weigering van toekenning van internationale bescherming dan wel subsidiaire bescherming genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen op 13 april 2021. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker eveneens zijn beroepsmogelijkheden aangaande deze beslissing heeft uitgeput, daar op 7 mei 2021 de Raad zijn beroep tegen voormelde beslissing negatief heeft beantwoord. Verzoeker heeft ook bij de Raad van State cassatieberoep ingediend en hierin was op het moment van de bestreden beslissing nog geen uitspraak gedaan. Er dient echter te worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad van State geen automatische schorsende werking heeft en geen deel uitmaakt van de asielpprocedure.

De procedure bij de Raad van State heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert in principe niet dat ten aanzien van hem een verwijderingsmaatregel wordt genomen. Het indienen van het cassatieberoep bij de Raad van State schort de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten niet op of verhindert niet dat na het beroep nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cf. RvS 29 maart 2005, nr. 142.689). Geen enkele wetsbepaling verzet zich tegen het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Zoveel wordt overigens ook door verweerder gemotiveerd in zijn nota met opmerkingen: *“Het ingestelde cassatieberoep heeft geen schorsende werking. Aan de verzoekende partij kon zodoende een bevel om het grondgebied te verlaten worden afgeleverd vooraleer de Raad van State uitspraak heeft gedaan, zodat het argument van de verzoekende partij geen afbreuk doet aan de in de beschikking opgenomen grond. Verweerder benadrukt dat het louter indienen van een cassatieberoep van generlei invloed is op de verblijfsstatus van een vreemdeling en aldus niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend”*.

In zoverre verzoeker, waar hij zich beroept op een manifeste appreciatiefout en het *“principe de bonne administration”*, een schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, moet worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr.167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat verweerder rekening moet houden met *“l'ensemble des éléments figurant dans le dossier administratif”*. Verweerder heeft volgens verzoeker kennis van het feit dat hij een cassatievoorziening heeft ingediend bij de Raad van State, en dat de Raad van State zich hier nog niet over heeft uitgesproken. Verweerder heeft hier thans geen rekening mee gehouden. Met verwijzing naar artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voorziet, stelt verzoeker dat de bestreden beslissing hem verplicht het grondgebied onverwijld te verlaten, terwijl zijn asielpprocedure nog niet is beëindigd. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou volgens verzoeker zijn beroep overbodig maken, gezien zijn beroep zonder voorwerp zal worden verklaard. Daarom is de bestreden beslissing volgens verzoeker behept met een manifeste appreciatiefout en een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad bemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn verzoekschrift tot invrijheidstelling gericht aan de raadkamer aangeeft dat hij een cassatieberoep bij de Raad van State heeft ingesteld op 14 mei 2021. Verweerder had hier aldus inderdaad op redelijke wijze kennis van kunnen nemen. Echter, zoals hierboven reeds werd besproken heeft het cassatieberoep bij de Raad van State geen automatische schorsende werking en verzet het zich aldus niet tegen het afvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten jegens de betrokkene. Volledigheidshalve vermeldt de Raad nog dat, ingevolgde informatie waarover zij beschikt, de cassatievoorziening die verzoeker heeft ingesteld bij de Raad van State intussen niet toelaatbaar is verklaard op 21 juni 2021 bij beschikking nr. 14.440. Verzoeker, die tot op heden het land niet heeft verlaten, heeft thans aldus geen belang meer bij zijn grieven in verband met het cassatieberoep.

Waar verzoeker tenslotte verwijst naar artikel 13 van het EVRM moet erop worden gewezen dat, gelet op de inhoud en het doel van deze rechtsregel, dit artikel niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (cf. RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). De Raad stelt vast dat uit het verzoekschrift niet blijkt dat verzoeker ook één of meerdere andere bepalingen van het EVRM geschonden acht.

Verzoeker maakt bijgevolg in het licht van zijn betoog niet duidelijk dat verweerder de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maakt hij geen schending van de door hem aangehaalde beginselen aannemelijk.

Verder voert verzoeker nog een schending van het proportionaliteitsbeginsel aan. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het proportionaliteitsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker voert aan dat er twee “tegenstrijdige normen” gelden die met elkaar botsen en waarbij er aldus moet worden bepaald welke norm voorrang krijgt. Hij stelt dat de administratieve overheid zich niet mag mengen in de uitoefening van een grondrecht, tenzij zij maatregelen neemt die strikt noodzakelijk zijn voor de handhaving of herstel van de openbare orde. Verzoeker argumenteert dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 13 van het EVRM. Zij waarborgt geen evenwicht tussen de in het geding zijnde belangen, door het recht van verzoeker op een daadwerkelijk rechtsmiddel te miskennen.

Gelet op bespreking hierboven, stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk te maken. Verzoeker beroept zich opnieuw op het feit dat de bestreden beslissing zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 13 van het EVRM, schendt. De Raad heeft echter reeds vastgesteld dat artikel 13 van het EVRM niet deugdelijk kan worden opgeworpen zonder zich eveneens te beroepen op een schending van enig ander artikel uit het EVRM. Daarnaast staat ook vast dat het cassatieberoep bij de Raad van State niet wordt gezien als onderdeel van de asielprocedure en dat een aldaar aanhangig beroep geen belemmering vormt voor het afvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing is aldus redelijk te verantwoorden, zonder dat zij daarbij het proportionaliteitsbeginsel schendt. Verzoeker faalt er bijgevolg in een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk te maken.

Het enige middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN